ATILIM

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

Yıl 5, Sayı 6 (54)
1 Haziran 1978

Emperyalizmin baskısına, faşist zorbalığa, işbirlikçi-holdingçi burjuvazinin saldırısına karşı bütün ilerici, demokratik güçlerin eylem birliği için ileri!

İleri

TKP Merkez Komitesi başarılı bir plenum yaptı. Merkez Komitesi tüm kadrosuyla toplandı. Toplantının gündemine giren sorunlardan biri TKP'nin güçlendirilmesi, yığınsallaştırılması, politikasını yığınlara yayması, etkinliğini artırması sorunuydu.

Önce, çok önemli iki olguyu vurgulamak gerek. 1. TKP'nin, gelişmesinde tarihsel bir aşama olarak saptanan Konferansı geçen yılın başlarında yapılmıştı. Bundan sonra, üst parti komitelerinin, sorumlu görevlilerinin Politik Büro'yla, gene önemli bir toplantıları oldu. Arkasından plenum geldi. Bu olgular partinin sağlıklı, düzenli çalıştığını, geliştiğini gösterir. 2. Bu toplantılar memlekette sınıf savaşlarının sertleştiği, kanlı ölçüler aldığı, faşist tırmanışın üstelediği bir dönemde oluyor. TKP olumsuz, illegal koşullarda savaşıyor. Gericiliğin, burjuvazinin yarım yüzyıl boyunca sürdürdüğü baskı ve terör komünistleri yıldıramadı, yıldıramaz.

~~Başarıların, gelişmelerin anahtarı~~ TKP'nin Marksizm-Leninizm ilkelerine, öğretisine dayanmasıdır. İşçi sınıfına, toplumun en devrimci gücüne ve geniş halk yığınlarına bağlı olmasıdır.

TKP'nin gelişmesi, güçlenmesi memlekette işçi sınıfı hareketinin örgütlü gelişmesiyle, geniş yığınların ulusal bağımsızlık, sosyalizme açılan ileri demokratik bir düzen için, kalıcı barış ve güvenlik için, faşist tırmanışa, Amerikan köleliğine, çürüyen, kokuşan, bugünkü kapitalist sömürü düzenine karşı yürüttükleri çetin, yiğit savaşlarla bağlıdır. 1 Mayıs'ta yüzbinlerce işçi, 1 Mayıs Alanı'nı dolduran yığınlar, gençlik, kadın, barış örgütleri, sendikalar, değişik dernekler, yazarlar, kimi CHP'li saylavlar, hepsi: «TKP'ye özgürlük!» diye haykırdılar.

Komünist Partisinin programı, güttüğü politika, izlediği ulusal bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm yolu geniş yığınların istem ve savaşlarını yansıtıyor. Köylülerin 1 Mayıs Alanı'nda yer alması işçi-köylü bağlaşıklığının ilk halkalarını, ilk adımlarını gösteriyor. Ulusal Demokratik Cephe'nin temelleri böyle atılıyor.

Bütün bunlar gerici, faşist, emperyalist çevrelerin, işbirlikçi burjuvazinin yüreklerine korku salıyor. Korksunlar! TKP ilerliyecektir! Komünistler ileri!

Açıklama

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi plenumu toplandı.

Plenumun gündeminde politik durum, sendikalar sorunu, Ulusal Demokratik Cephe sorunu ve TKP'yi güçlendirme sorunu yer aldı.

Plenum, Politik Büro'nun sunduğu raporu görüştü, parti çalışmalarına yön verecek kararlar aldı. Plenum, Politik Büro'nun raporunu ve politikasını oy birliği ile onayladı.

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

7 Mayıs 1978

1 Mayıs'ın öğrettikleri

Yarım yüzyıla yakın bir zaman komünistler, işçi sınıfının enternasyonalist savaş, birlik ve dayanışma günü 1 Mayıs'ı çok zor koşullarda yaşattılar. Bugün 1 Mayıs, işçi sınıfının, geniş emekçi yığınların alanları doldurmasıyla, yığınsal, örgütlü, bilinçli olarak kutlanıyor.

İşbirlikçi büyük burjuvazi, emperyalizmin ajanları bu gelişmeyi engellemek için her çareye başvurdular. Geçen yıl 1 Mayıs'ta kanlı bir provokasyon tertiplediler. Bu yıl işçi sınıfını, emekçi halkı ürkütmek, 1 Mayıs'tan vazgeçirmek için aşırı gerici, faşist çevreler yoğun bir yıldırma kampanyası yürüttüler. Türkeş, Demirel gibi politikacılar faşist komandoları, Maocuları 1 Mayıs Alanı'na çıkacak olan işçilerin, emekçilerin üzerine sürmek istediler. Öte yandan Türk-İş'in başını tutan bir avuç sarı sendikacı, Tunçlar, Şideler işçilerin 1 Mayıs'a katılmasını engellemek için ellerinden geleni artlarına koymadılar. Hiçbiri sökmedi. İşçi sınıfı, geniş emekçi yığınları geçen yıl olduğu gibi, İstanbul'da 1 Mayıs Alanı'nı doldurdu.

1 Mayıs gösterisi, Türkiye'de işçi sınıfının daha yüksek bir örgütlenme bilinci düzeyine ulaşmasının bir sonucudur. TKP'nin, işçi sınıfının Marksçı-Leninci öncü partisinin illegal koşullara karşın işçi sınıfı ve emekçi halk arasında daha geniş ölçüde örgütlenmesinin bir ürünü, bir kanıtıdır. Bundan ötürü 1 Mayıs'ların Türkiye'de sınıf savaşımındaki yeri gittikçe önem kazanıyor. 1 Mayıs, Türkiye işçi sınıfının dünya komünist ve işçi hareketindeki yerini daha açık-seçik belirtiyor. 1 Mayıs, proletarya enternasyonalizminin canlı bir örneğidir.

İşçi sınıfının eylem birliği 1 Mayıs Alanı'nda bir adım daha ilerledi. Değişik inançlardan, politik görüşlerden işçi ve emekçiler ortak amaçlar çevresinde birleştiler. Yeni ve önemli olanı, bu dayanışma ve birliğe örgütlü bir biçimde köy emekçilerinin de ilk kez katılmasıdır.

Ortak amaç neydi? En büyük tehlike olan faşist tırmanışı önlemek. Emperyalizmin ve işbirlikçi büyük burjuvazinin saldırılarını kırmak. Demokratik hakları genişletmek. «TKP'ye özgürlük!» belgisi demokratik hakları genişletmek istemi olarak işçi sınıfını ve emekçi yığınlarını birleştirdi. Çünkü, TKP'ye konan yasağın kaldırılması 42 milyon yurttaşın demokratik haklarının genişletilmesinden ayrılamaz. TKP'ye konan yasak, bütün yurttaşlık haklarına konan bir yasaktır.

1 Mayıs gösterisini değişik politik ve sendikal akımlara, örgütlere bağlı işçilerin kurduğu «1 Mayıs komiteleri» hazırladı. Hazırlıkların böyle ortaklaşa yapılması, işçi sınıfının birliğinin güçlenmesine yardım etmiştir. Bütün yığınsal hareketlerin, grevlerin bu biçimde hazırlanması birliği daha da güçlendirecektir.

İşçi sınıfının birliği güçlendikçe Ulusal Demokratik Cephe eğilimi, hareketi güçlenecektir. 1 Mayıs Alanı'nda bu gelişme daha açık belirdi. Marksizm-Leninizm ülkü ve ilkeleri, demokrasi savaşımının belgileri 1 Mayıs Alanı'ndan bütün yurda, yurdun en uzak köşelerine yansıdı. Anti-komünizm, anti-Sovyetizm geniş ölçüde kırıldı.

Maocuların 1 Mayıs gösterilerine sokulmaması önemli bir başarıdır. Bu önlem, onların işçi sınıfı içinde soyutlanmasını daha da hızlandırmıştır. Ama bunlarla savaş bitmemiştir.

Komünistlerin 1 Mayıs'tan çıkaracakları sonuçlar vardır. Bir kez, 1 Mayıs Komiteleri'ni dağıtmamak gerek. Bu komiteler faşist tırmanışı geriletmek, ulusal demokratik güçlerin yığınsal eylemlerini örgütlemek gibi ödevleri başarabilir. İşçi-köylü bağlaşıklığını daha yüksek bir aşamaya ulaştırmaya yarayabilir. 1 Mayıs eylemine aktif katılan, onu oluşturan bütün ilerici, demokratik örgütlerin bir forum düzenlemesi, bu forumda somut anti-faşist, anti-emperyalist bir savaş platformu çizmesi de ertelenmez bir görev olarak gündemde duruyor. Böylelikle 1 Mayıs'ın kazanımları, anti-emperyalist, anti-faşist güçlerin eylem ve cephe birliğini güçlendirmek savaşımında yeni bir çıkış noktası oluşturabilir.

Yurtta

141 ve 142 kalkmalıdır!

Memlekette yoğunlaşan kanlı terörün yasal dayanaklarından birisi, TKP'yi yasaklayan faşist 141 ve 142'inci maddelerdir. Burjuvazi bu maddeleri hem komünist ve işçi hareketine karşı kullanıyor, hem de ilerici, demokratik örgütleri bu maddelerin yasak çemberine çekerek vurma taktikleri güdüyor. Bugünkü hükümet de şimdilik bu yoldan ayrılmış görünmüyor.

Bir yandan Başbakan, «demokrasinin gereği olan özgürlükleri istemek suç değildir» diyor, öte yandan İçişleri Bakanı özgürlük isteyen «suçlular yargılanacak» sözleriyle ortaya çıkıyor. İlerici derneklere baskı yapıyor, kimi şubelerini kapatıyor. Bu davranış, hükümetin söz ve eylemleri arasındaki çelişkiyi gösteriyor. Hükümet «Faşizme geçit yok!» diyen ilerici, demokratik güçlerle, emperyalizme dayanan, faşizme tırmanan iç gericilik arasında yalpalayıp duruyor. DGM'nin görevlerini üstlenecek olan «İhtisas Mahkemeleri» kurulmak isteniyor. Hükümet içindeki «Truva atları» Feyzioğlu ve Sükânlar, bu mahkemelerin bir an önce kurulmasında ayak diriyor. Bundan başka, Ulusal-demokratik güçleri ve yurtseverler ve subayları hedef alan yeni bir tasarı Meclise sunuldu. Bu tasarıyla ordu içinde ve askersel işyerlerinde faşist 141 ve 142'inci maddelerin öngördüğü cezalar daha da şiddetlendirilmek isteniyor.

«Düşünce ve örgütlenme özgürlüğüne saygılıyız» diyen hükümet, kanlı cinayetleri düzenleyen faşistleri, Türkeşleri cezalandıracağı, terör ve provokasyon örgütlerini kapatacağı yerde, TKP Programını toplatıyor, ilerici basını yargılama girişimlerine başvuruyor. Bunlar, gericiliğin saldırılarını kolaylaştıran, faşistleri yüreklendiren anti-demokratik girişimlerdir.

Kimileri «Neden TKP'ye özgürlük? Neden 42 milyona değil?» gibi kafası üstü duran bir mantık yürütüyor. TKP'ye konan yasağın 42 milyonun düşünce ve örgütlenme özgürlüğüne, demokratik haklarına konan bir yasak olduğunu anlamazlıktan geliyor. Başkaları da «TKP'ye özgürlük!» belgisini savunan örgütler için «Kimliği belli olmuştur», «Yanlışlıkla üye olanlar çıksın» gibi savlar ileri sürüyor. Bu «Tazıya – faşistlere – tut, tavşana kaç» demektir.

Anti-demokratik yasaların kalkması, TKP'ye özgürlük sağlanması belgisi yalnız komünistlerin değil, demokrasiden yana en geniş güçlerin benimsediği bir belgidir. Bu gerçek, 1 Mayıs'da İstanbul'da 1 Mayıs Alanı'nı dolduran yüzbinlerin haykırışlarıyla kanıtlanmıştır. Memleket çapında yankılanan bu ulusal belgi anti-emperyalist, anti-faşist savaşın vazgeçilmez bir istemidir. Bu belgiyi benimsiyen, haykıran her yurttaş, bütün halkın demokratik hak ve özgürlüklerini savunduğunun bilincindedir.

Gericilik ve Maoizm kolkola

1 Mayıs öncesinde, gerici-faşist partilerin sözcüleri, onların güdümündeki anti-komünist yayın organları ve sarı sendikacılar »kanlı olaylar çıkacak» biçimindeki sözlerle ortalığa korku salmaya; böylelikle işçilerin, emekçilerin yığınsal olarak 1 Mayıs'ı kutlamalarını önlemeye çalıştılar. Bir yandan da, Narinler 1 Mayıs'ın kutlamasını yasaklatmaya uğraştılar.

İşbirlikçi tekelci burjuvazinin giriştiği kara kampanyayı diğer bir koldan Maocu karşı-devrim grupları yürüttü. Pekin'in, CİA'nin ülkemizdeki ajanları Perinçekler, faşist Türkeş'in ve Demirel'in ağzıyla, aynı anti-komünist histeriyle, 1 Mayıs'ın kutlanmasını engellemeye çalıştı. Diğer Maocu gruplar da, geçen 1 Mayıs'ta iç ve dış gericiliğe yaptıkları hizmeti yeniden yapabilmek için, sendikal hareket içindeki burjuva ögelerini dürtüklüyor, «sol» gözükmek için maskelerine çeki düzen vererek 1 Mayıs'a sızmaya çalışıyorlardı.

Ancak, işçi sınıfı, emekçi yığınlar, ilerici, yurtsever güçler gericiliğin ve Maocuların bu kara kampanyasına papuç bırakmadı. 1 Mayıs, yığınsal, örgütlü, bilinçli anti-faşist, anti-emperyalist bir eylem oldu. Bunun üzerine aynı gerici-faşist, Maocu ortaklık hemen 1 Mayıs'a gölge düşürme kampanyasına girişti. Gerici burjuva basını, 1 Mayıs kutlamasındaki yığınsallığı gizleyemedi, ancak, yoğun bir anti-komünist kampanya sürdürdü. Kamuoyunu komünistlere karşı kışkırtmaya çalıştı. 1 Mayıs'ın «komünist bayramı» olduğu biçimindeki yalanı yeniden öne sürdü. 1 Mayıs'ın işçi sınıfının savaşımı için ulusal ve uluslararası önem ve anlamını gözlerden ırak tutmaya çalıştı. Bazı burjuva gazeteleri ise, Maocu provokatörlerin akşam çıkardıkları olayları 1 Mayıs eylemiyle bağlamaya çalıştılar. «1 Mayıs'a gölge düştü» diyerek kendi niyetlerini açığa vurdular.

Perinçekçiler ise, yüzbinlerin varlığını inkâr edemeyince bunların «öğrenci» olduklarını iddia etmeye kalkıştılar. Ne var ki, eylem birliği kurduğu çevreler, faşistler onları başka bir yönden kutluyorlardı. «Hergün» gazetesinde bir faşist yazar, brujuvazinin 1 Mayıs sonrasındaki taktiğini ilk kez ugyulamaya Perinçek'in başladığını belirtiyor ve «aferin» diyordu. Aynı faşist yazar TKP'ye karşı yeni bir kampanya için Maoculara çağrı yapıyordu. «Tercüman»ın anti-komünizmi ile ünlü bir yorumcusu ise, 1 Mayıs'ta Kürt ve Türk emekçilerinin savaş birliğini savunan yüzbinleri, «bölücü» diye göstermeye çalışırken Maoculara işbirlikçi burjuvazinin «güvenilirlik» nişanını takıyordu.

Faşist zorbalık

Demirel'i, Türkeş'i, CİA'si, kontr-gerillası ilerici güçlere, CHP'nin sola açılan kesimine karşı saldırılarını yoğunlaştırdılar. Bunların taktiği, bütün ulusal, demokratik güçlerin savaşta elele vermelerini, Ulusal Demokratik Cephe kurmalarını engellemektir. İkircimli bir politika izliyen CHP hükümetini iskartaya çıkarmaktır. Faşist tırmanışa yolu daha da genişletmektir.

Bu amaçlarını, faşist diktatora kurmak istemlerini Demirel de, Türkeş te gizlemiyor. Her ikisi de hükümeti devirmek çağrılarını sık sık yineliyor. Gerici basın, bu tür çağrılarla dolu. AP-MHP-Maocu sacayağının yöneticileri açıktan açığa memlekette iç savaş yolunu açmak için geniş provokasyonlara gidiyorlar. Ve bu eylemlerini, son aylarda Doğu illerine kaydırıyorlar. Emperyalist ajanların bu hazırlıkları yabancı basına da yansıdı. Batı Almanya'nın en büyük dergilerinden «Der Spiegel»: «Silâhlı sağ, Ecevit'i düşürmek için iç savaş çıkarmaya çalışıyor» diye yazdı. Derginin bu açıklaması Türkeş'in Batı Almanya'da eski, yeni Hitlercilerle, Straus'la yaptığı gizli-açık görüşmeler sırasında oluyor.

AP-MHP-Maocu üçlüsünün hükümeti devirme taktiği belli, önceden hazırlanmış bir plâna göre yürütülüyor. Önce, Türkeşler Ankara'dan, Tandoğan'dan «büyük yürüyüşe» geçtiler. Bu, Musolini'nin «kara gömleklileri»nin çıkışı gibi bir şey olacaktı. Bankalar, holdingçi-işbirlikçi burjuvazi bu gövde gösterisine büyük paralar, araçlar döktü. Fiyaskoyla sonuçlandı. Gene de durmadılar. Kanlı Malatya, Elazığ, Iğdır, Antep olayları birbirini izledi. Uygulamalar sürüyor. İstanbul'da, İzmir'de, Samsun'da, AP «alanlara» diyor. Türkeşçiler Erzurum'da meydan okuyor. Iç ve dış basın, bu faşist tırmanışı ordu içinde Amerikancı bir kolun desteklediğini yazıyor. Bütün bu olaylar bu açıklamaları doğruluyor.

Bunlar olurken gerici, faşist gazeteler, hep bir ağızdan «bölücülük», diye bir curcunadır kopardılar. Türkiye'de Türk'ten başka «Kürt, Lâz, Arap» diye hiç bir halk, ulus, azınlık yoktur, diyorlar. *«TKP, ulusların kendi yazgılarını kendilerinin çizmesini, onlara eşit demokratik, Ana-*

(Devamı 6. sayfada)

[redacted]

Dünyada

Barış ve silâhsızlanma için

Dünyada kalıcı bir barışı sağlamak, insanlığı nükleer bir savaştan kurtarmak çağımızın en güncel sorunlarının başında geliyor. Emperyalizmin, NATO çevrelerinin gerginliği artırma, silâhlanmayı körükleme, nötron bombası gibi toplu kırım silâhları üretme politikası karşısında emekçi yığınların, dünya halklarının sürekli bir barış ve güvenlik için ardıcıl bir savaşım yürütmesi vazgeçilmez bir zorunluk oluyor.

Bugün milyonlara mal olan silâhlanmaya karşı, barış ve güvenlik için savaşımın başını Sovyetler Birliği, dünya sosyalist sistemi çekiyor. Bu doğaldır. Barış ile sosyalizm ayrılmaz bir Bütündür.

Sovyetler Birliği'nin Leninci barış politikasını sürdürmede kararlılığı, halklar arasında ayrışmalardan işbirliğine gidilmesi ve karşılıklı yarara dayanan ilişkilerin geliştirilmesi yönündeki ardıcıl çalışmaları geçtiğimiz günlerde bir kez daha gözler önüne serildi. Leninci Komsomol'un XVIII. Kongresi'nde, SBKP MK Genel Sekreteri ve Yüksek Sovyet Prezidyumu Başkanı L. I. Brejnev, tüm ilerici güçleri körüklenen silâhlanmaya daha aktif karşı çıkmaya çağırdı. *«Amacımız, barış içinde yan yana yaşamak ve uluslararası alanda barışı güvence altına almaktır»* dedi.

Nisan ayı sonunda Sovyet gençliği temsilcileri önünde söylenen bu sözler, Mayıs ayının ilk haftasında, L. I. Brejnev'in F. Almanya gezisiyle pratikte uygulamaya konuldu. Bu ziyaret, SBKP'nin, Sovyet hükümetinin barışı güçlendirme, Helsinki kararlarını yaşama geçirme, en başta da silâhlanmayı önleme yönündeki yorulmak bilmez, ardıcıl çabalarının yeni bir örneğiydi. Sovyetler Birliği ile Federal Almanya yetkilileri arasında yapılan resmi görüşmelerin ana konusunu silâhsızlanma, barış ve güvenliği güçlendirme, her iki ülke arasında ekonomik-teknik işbirliğini geliştirme sorunları oluşturuyordu. L. I. Brejnev, Sovyetler Birliği'nin barış ve silâhsızlanma sorunlarına ne denli önem verdiğini F. Almanya televizyonunda yaptığı konuşmada da önemle vurguladı. *«Bugün kalıcı bir barışı sağlamak için silâhlanmaya son vermekten, nükleer ve her türlü yığınsal kırım silâhlarını yasaklamaktan, üretimini durdurmaktan daha güncel bir ödev yoktur»* dedi. Brejnev yoldaş, bu sözleriyle tüm barışsever güçleri, emperyalizmin giriştiği korkunç silâhlanmaya, atom ve yığınsal kırım silâhlarına, nötron bombasına karşı ortak savaşımı güçlendirmeye çağırıyor.

> *Ordu NATO'nun, emperyalizmin emrinden alınmalı! Er, assubay, ve yurtsever subayların üzerindeki her türlü baskı ve eşitsizliğe son! Ulusal ordu, kışlada demokrasi!*
>
> *TKP MK'nin 1 Mayıs belgilerinden*

Dostluk ve iyi komşuluk

Nisan ayının sonunda, ülkemize, Sovyetler Birliği Genel Kurmay Başkanı ve Savunma Bakanı Birinci Yardımcısı Ogarkov geldi. Bu ziyaret kara gün dostumuzun dünyada ve bölgemizde barışın, güvenliğin sağlanması yolundaki çalışmalarının yeni bir kanıtı oldu.

Türkiye Genel Kurmay Başkanı Evren, *«Türkiye halkı, yabancı salgıncılara karşı yürüttüğü ulusal kurtuluş savaşında Sovyet Rusya'nın gösterdiği kardeşçe yardımı hiç bir zaman unutmıyacak»* sözleriyle tarihsel bir gerçeği dile getirdi. Sovyetler Birliği Türkiye'ye karşı her zaman barışçı bir politika izlemiştir. İki ülke arasında dostluk ve iyi komşuluk ilişkileri, yüce Lenin'in başında bulunduğu ilk işçi-köylü devletinin dış politikasının ana ilkeleri arasında yer almıştır. Bu, bugün de böyledir.

Sovyetler Birliği ülkemizle dostluk içinde yaşamak istiyor. Barışın ve güvenliğin garantisi için bir saldırmazlık anlaşmasının bağlanmasını öneriyor. Çok yönlü işbirliği ilişkilerinin ekonomik alandan politik alana da yayılması için çalışıyor. Ekonomik ve teknik yardımlarını artırıyor. Böylece emperyalizmin dayattığı geri kalmışlığı kırma, endüstrileşme ve ekonomik bağımsızlık savaşımıza objektif bir temel hazırlanıyor. binlerce emekçimize iş, ekmek sağlanıyor.

Türkiye'nin öteki sosyalist komşularıyla da benzeri ilişkileri gelişiyor, onlarla da çok yönlü bir işbirliğinin kapıları açılıyor. Bunun iyi bir örneği Bulgaristan'dır. Başbakan Ecevit ile BKP MK Birinci Sekreteri ve Devlet Konseyi Başkanı T. Jivkov arasında yapılan resmi görüşmelerden sonra yayınlanan ortak bildiride, her iki ülke arasındaki işbirliğinin daha da geliştirilmesi için yeni olanakların varlığı belirtildi.

Türkiye'nin komşusu sosyalist ülkelerle ilişkilerinde yeni, ileri adımların atılması, böylesi bir gelişme halkımızın yararınadır. İşçi sınıfı, halkımız barış, sosyalist ülkelerle, en başta Sovyetler Birliği'yle dostluk istiyor. 1 Mayıs'da yüzbinlerce emekçimiz barış, silâhsızlanma, halklar arasında dostluk ve kardeşlik belgilerini haykırdılar. TKP, bütün sosyalist ülkelerle, en başta Sovyetler Birliği'yle karşılıklı yarara dayanan işbirliği ilişkilerinin güçlendirilmesi, iki ülke arasında dostluk ve saldırmazlık anlaşmasının bağlanmasını istiyor, bunun için savaşıyor.

Birliğe doğru

İlerici sanat, edebiyat ve kültür dünyamızın en can alıcı sorunlarının başında, bu alanda çalışan kişi, örgüt ve akımların, işçi sınıfının yolunda, ilerici ilkeler çerçevesinde birliğini kurma savaşımı yer alıyor. Son zamanlarda tartışmaya başlanılan «ulusal demokratik kültür sorunu» böyle bir eğilimin varlığını kanıtlıyor.

Açıktır ki, ulusal kültürün demokratik ve sosyalist ögeleri açık ve kesin bir biçimde burjuva ve küçük burjuva ideolojilerinin her türüne karşı savaş içinde ayıklanmalı, tüm yönleriyle değerlendirilmeli, ortaya konmalıdır. Ulusal kültür kaynaklarımızın bu yönde ayıklanması, değerlendirilmesi, işçi sınıfının enternosyonalist savaşımına ve kültürüne katkıda bulunacak zengin bir hazineyi gün ışığına çıkaracaktır.

Yurdumuzda yaşayan tüm ulusol azınlıkların, Kürt halkının yarattıkları kültürlerin demokratik ve ilerici ögeleri de özgürce ortaya konabilmelidir. Böylesi bir demokratik ortamın hazırlanması için verilecek savaşım, ulusal kültürümüzde demokratik ve sosyalist ögelerin değerlendirilmesi, işçi sınıfının enternasyonalist kültürüyle bütünleşmesi ve onun sonsuz deneylerinden yararlanması yolundaki uğraşımdan ayrılmaz. Bu genel ilkeler doğrultusunda sanat, edebiyat ve kültür alanında bütün ilerici güçlerin atacağı birlik adımları kararlılık ve güvenle ilerleyecektir. Bu yönde atılacak adımlara sosyalist ülkelerin, en başta Sovyetler Birliği'nin zengin deneyleri yol gösteriyor, ışık tutuyor.

Yurdumuzda bu yöndeki gelişme, tüm ilerici, yurtsever sanatçıları, edebiyatçıları, kültür kişilerini işçi sınıfımızın savaş biliminin ışığında birleştirmek yolunda elde edilen yeni kazanımlar sevindiricidir.

Kısa bir süredir yayınlanmasına karşın «Devrimci savaşımda sanat emeği» dergisinin çabaları, bu savaşımı daha da ileri götürecek nitelikleri taşıyor. Sanat Emeği Dergisi sosyalist gerçekçi kuram ve yöntemi benimseyen ve bu yönde birleştirici, açık ve kesin tutumuyla sanat, edebiyat, kültür dünyamızda saygın ve onurlu bir yer alıyor. «Sanat emeği»nin savaşımına katılmak, sanat emeklerini işçi sınıfımızın savaş yolunda birleştirmek her komünist, sosyalist, demokrat, ilerici, yurtsever sanatçının, edebiyatçının ve kültür kişisinin görevidir.

> *Bağımsız, emperyalizmin harpçi bloklarından, NATO'dan çıkmak, ileri demokratik Türkiye için, işçi sınıfının, köylülerin, diğer orta katmanların Ulusal Demokratik Cephesini kurma yolunda ileri!*

Lenin Köşesi

Marksizm üstüne

5 Moyıs'ta bütün ilerici insanlık yüce devrimci Karl Marks'ın 160. doğum yıldönümünü kutladı. Marksizmin güncelliğini, Marksizm ile Leninizmin ayrılmazlığını bir kez daha vurguladı.

V. I. Lenin, Marks'ın, Marksizmin rolünü şöyle belirtir: *«Marks ve Engels'in büyük evrensel-tarihsel hizmeti, kapitalizmin çöküşünü ve insanın insan tarafından artık sömürülmiyeceği komünizme geçişin kaçınılmazlığını bilimsel çözümlemeyle kanıtlamalarıdır.*

Marks ve Engels'in büyük evrensel-tarihsel hizmeti, bütün ülkelerin proleterlerine, kendi rollerini, görevlerini, uğraşlarını, kapitale karşı devrimci savaşta ilk eyleme geçen olmayı ve bu savaşta tüm emekçileri ve sömürülenleri çevresinde birleştirmeyi göstermeleridir.» (Tüm yapıtlar, c. 37, s. 169. «K. Marks ve F. Engels için dikilen anıtın açılış konuşması»ndan.)

«Marks'ın öğretisi, felsefenin, ekonomi politiğin ve sosyalizmin en büyük temsilcilerinin öğretilerinin dolaysız ve doğrudan bir uzantısı olarak doğmuştur.» «Proletaryaya, bütün ezilen sınıfların içinde boğulduğu fikir köleliğinden kurtuluş yollarını yalnız Marks'ın felsefi materyalizmi gösterir. Kapitalist sistem içinde proletaryanın gerçek durumunu yalnız Marks'ın ekonomik teorisi açıklar.» (Tüm yapıtlar, c. 23, s. 40–47, «Marksizmin üç kaynağı ve üç ögesi» yapıtından.)

Lenin, Marksizme düşman akımların ortaya çıkışını şöyle belirtir: *«Tarihin diyalektiği öyledir ki, Marksizmin teorik utkusu, onun düşmanlarını, Marksist kılığına bürünmeye zorluyor. İçinden çürüyen liberalizm, kendini sosyalist oportünizm biçiminde canlandırma yolunu deniyor. Bunlar sınıf savaşından vazgeçmekle alçakça «toplumsal barış» (köle sahipleriyle barış) öğüdünü veriyor.»* (Tüm yapıtlar, c. 23, s. 2. «K. Marks'ın öğretisinin tarihsel yazgısı» yapıtından.)

Lenin, sınıf düşmanlarının tüm saldırılarına karşın Marksizmin yeni yeni utkular kazandığını söyler: *«Marksizmin ortaya çıkmasından beri dünya tarihinin her üç büyük dönemi de Marksizme yeni doğrulamalar ve yeni utkular getirmiştir. Ama, tarihin gelmekte olan döneminde, proletaryanın öğretisi olarak Marksizmi, daha büyük bir utku beklemektedir.»* (C. 23, s. 4.)

«Marksist öğreti güçlüdür, çünkü doğrudur. Kapsamlıdır, uyumludur ve insana kör inancın, gericiliğin ve burjuva baskısını savunmanın hiç bir biçimiyle bağdaşmayan, eksiksiz bir dünya görüşü sağlar.» (Tüm yapıtlar, c. 23, s. 43. «Marksizmin üç kaynağı ve üç ögesi» yapıtından.)

Türkiye komünistleri Marksizme-Leninizme sımsıkı bağlıdırlar. Bu bağlılık emperyalizme, gericiliğe, sömürüye karşı savaşta yeni yeni başarıların temel güvencesidir.

Karl Marks'ın 160. doğum yıldönümü ve TKP

Markşçı düşünce ve yönetime başvurmadan çağımızın devrim sorunlarına çözüm bulmak olanaksızdır. Lenin'in dediği gibi, Karl Marks insanlık tarihinin, toplum gelişmesinin kaçınılmazlıkla sosyalizme varacağını ispatlamıştır. İşçi sınıfının bu amaca ulaşmakta tarihsel rolünü, savaş yolunu ve yöntemlerini bilimsel olarak göstermiştir.

Marks ve Engels'in temellerini attıkları bilimsel sosyalizmi daha sonra Lenin geliştirdi, çağımızın koşullarına uyguladı. Marksizm-Leninizm böyle oluştu. Marksizm-Leninizm komünist partileri için sömürüden kurtulmanın, sosyalist devrimin, sosyalizmin, komünizmin kuruluşunun pusulasıdır. Yeryüzünde 90'dan fazla komünist ve işçi partisinin, sosyalizme yönelik ulusal kurtuluş hareketlerinin savaş ve kurtuluş bayrağıdır.

Marks, Engels ve Lenin'in kurup geliştirdikleri diyalektik ve tarihsel maddecilik, kapitalizmin ve sosyalizmin ekonomi-politiği, sosyalist devrim ve proletarya diktatörlüğü teorisi, komünist partilerinin sosyal kurtuluş ve sosyalizmi kurma savaşımında öncü rolünü içeren teori, bu savaşımın ilke ve yasallıkları, başta proletarya enternasyonalizmi ilkesi, çağımızın devrim sürecinin ana öğretisini oluşturur.

Yeryüzünde, insanlık tarihinde hiç bir çağrı, ezilenlerin, aynı zamanda sömürenlerin, yazgısını Marks ve Engels'in dört sözcükten kurulu çağrısı gibi etkileyememiştir. Bu dört sözcükten kurulu çağrı doğanın, coğrafyanın, şövenizmin, kör inançların sınırlarını, çemberlerini yarmış geçmiştir. Sömürenleri, despotları titretmiş, sömürülenleri, ezilenleri kurtuluşa, sosyalizme ve komünizme yöneltmiştir: BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİNİZ!

TKP varlığı süresinde Marks'ın, Engels'in, Lenin'in öğretilerine bağlı kalmıştır. İşte bu bağlılık Türkiye'de işçi sınıfının emekçi halkın kurtuluş yolunu açıyor. TKP, büyük devrimci Karl Marks'ın 160. doğum yıldönümünü bir dizi toplantı, seminer ve anma törenleri ile kutladı. Bu yılın 1 Mayıs'ında bu anma, kutlama en yığınsal ölçülere ulaştı. 1 Mayıs'la Marks'ın 160. doğum yılı, hemen hemen içiçe geçti. Marks'ın, Engels'in, Lenin'in portreleri işçi sınıfının, emekçilerin elleri üzerinde 1 Mayıs alanına girdi. *«Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!»* belgisi, yürüyüş kollarının başında taşındı. Marksizm-Leninizm ilkeleri yüzbinleri böylesi bir savaşla kucaklıyor. Karl Marks'ın *«Yığınları kucaklayan teori, maddesel güce dönüşür»* sözü böylesi bir savaşla gerçekleşiyor.

Maoculuğun her türüne karşı savaş

Varolduğu her yerde olduğu gibi Maoculuk ülkemizde de parça parçadır. Bunların çeşitli adlar altında çeşitli türleri ortaya çıkıyor. Birbirinden ne kadar ayrı görünürlerse görünsünler, Maoculuğun bütün türleri Sovyetler Birliği'ne, sosyalist dünya sistemine, dünya komünist ve işçi hareketine, sosyalizme yönelik ulusal kurtuluş hareketlerine düşmanlıkta birleşiyorlar. «Aydınlık-Halkın Sesi» grubu ülkemizde yeni türden bir anti-komünist parti oluştururken, öte yanda «Halkın Birliği» ve «Halkın Kurtuluşu» adları altında toplanan Maocu provokatörler de benzer partiler kurma çabası içinde bulunuyorlar.

Maocular ayrı ayrı adlar, ayrı ayrı kılıklar altında AP ile MHP ile, ne kadar gerici-faşist varsa tümüyle aynı telden çalıyorlar. Sahibinin Sesi'nden söylüyorlar. Hepsinin başı, patronu Amerikan emperyalizmidir.

Türkiye'deki Maocuların bir kesimi, toprak ağalarının, gerici burjuvazinin kucağında büyümüş, şimdi de onlarla işbirliği kurmuş Perinçekçilerdir. Bunlar CIA ile, MİT'le üst düzeyde bağlıdır.

«Halkın Kurtuluşu» ve «Halkın Birliği» adındaki Maocu gruplara gelince, bunlar kumandanı aynı olan karşı-devrimci haçlı seferinin pratikteki eylemcileridir. MİT, Kontr-gerilla gibi terör örgütleriyle bağlıdırlar. Maocu faşistler arasında böyle bir işbirliği kurulmuş, eş güdüm sağlanmıştır. Zaman zaman bu mafyalar arasında kanlı vuruşmalar da oluyor. Sonra, «oportünist tekke şefleri» diye küfür ettikleriyle, kendi «arkadaş»larının katilleriyle kolkola giriyorlar. Bu yozlaşmış, moralce çökmüş politika gangsterlerini birleştiren azılı bir anti-Sovyetizmdir, bunun doğal uzantısı anti-komünizmdir. Amerikan emperyalizminin, CIA'nin çizdiği rotadır. TKP ve işçi örgütlerine düşmanlıktır. Bunun için Maoculuğun her türüne karşı savaş zorunluktur.

Türkiye işçi sınıfı Maoculuğa karşı savaşı faşizme ve emperyalizme karşı savaştan ayrı tutmadığını 1 Mayıs 1978'de bir kez daha göstermiştir.

1 Mayıs ve sonrasında Türk-İş

1 Mayıs kutlamasının başarıyla sona ermesi, işçi sınıfı için, sınıf ve yığın sendikacılığı için hem gerici-faşist güçlere, hem de sarı sendikacılığa; Türk-İş yönetimine karşı elde edilmiş yeni bir başarıdır. Hak-İş ve MİSK gibi açık gerici, faşist konfederasyon başları 1 Mayıs'ın kutlanmasının yasaklanmasını istediler. Türk-İş başları ise, böyle bir tutumun Türk-İş tabanının tepkisini büyüteceğini bildiklerinden «1 Mayıs'a katılmayacağız!» yasağıyla işçileri durdurmaya çalıştılar.

Türk-İş'li işçiler, sendikacılar bu yasaklara boyun eğmediler; Türk-İş'e bağlı sendikaların bir kısmı ve onbinlerce işçi DİSK'li sınıf kardeşleriyle ve diğer emekçilerle omuz omuza faşist tırmanışa, emperyalizmin kölelik zincirlerine, bunalımın zamlarla, vergilerle, işsizlikle ve pahalılıkla üzerlerine yıkılmasına karşı, anti-faşist, anti-emperyalist eylem ve cephe birliği için yürüdüler. İşçi sınıfının politik ve sendikal birlik savaşının yeni güçlü bir adım attığını 1 Mayıs alanında gösterdiler.

1 Mayıs kutlaması, Türk-İş'te sınıf ve yığın sendikacılığını savunan ilerici, yurtsever sendikacılara yeni bir güç verdi. 1 Mayıs komitelerinde, 1 Mayıs alanında birleşen güçlerinin yıkılmazlığını gören işçiler, şimdi, sarı sendikacıları başlarından atabilmek için daha örgütlü, daha güçlü savaşıyorlar. 1 Mayıs sonrasında sarı sendikacılara karşı ilk başarı Petrol-İş Sendikasının genel kurulunda elde edildi. Amerikan yetiştirmesi, anti-komünist eski Topkar yönetimi Petrol'İş'in başından atıldı. İlerici sendikacılar yeni yönetime seçildiler.

Petrol-İş'te Topkar yönetimini bugüne kadar ayakta tutanlar, ülkemizin petrolünü ellerine geçirmiş olan Mobil, Shell ve British Petroleum gibi emperyalist şirketlerdi. Bunlar Demirel hükümetlerini de ayakta tutmaya çalıştılar. Topkar da bunlara bağlı olarak Devlet Güvenlik Mahkemelerine karşı direnen işçileri işten atmak için Demirel'le işbirliği yaptı; sendika şubelerini AP'li gerici sendikacılara teslim etmek yoluna gitti. Ama, buna işçiler izin vermediler.

1 Mayıs sonrasında elde edilen bu başarı, işçi sınıfının birlik savaşının güçlenmesinin, sendikal birliğin sağlanmasında, sarı sendikacılığın ve sınıf uzlaşmacılarının yenilmesindeki önemini açıkça gösteriyor.

> *Vergi yükü tekellere! Esnaf ve zanaatkârlara destek! Memurlara grevli, toplu sözleşmeli sendikal haklar!*
>
> *TKP MK'nin 1 Mayıs belgilerinden*

Vergi yükü tekellere

Büyük tüccar, sanayici ve serbest meslek erbabı geçen yıl ortalama 14 bin 790 lira gelir vergisi ödemiştir. Yan ödeneği ve ek gelir kaynağı olmıyan memur aynı yıl ortalama 35 bin lira, sanayi kesiminde çalışan bir işçi ise, 23 bin lira gelir vergisi ödemiştir ...»

Bu açıklamayı Maliye Bakanı Müezzinoğlu yaptı. Bakan, 1976 yılında toplanan gelir vergisinin yüzde 66'sının işçi ve dargelirli memurların cebinden çıktığını da açıkladı.

Bu veriler, Türkiye'de vergi yükünün kimlerin sırtında olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Emperyalizmin, yerli-yabancı tekellerin çıkarları doğrultusunda uygulanan bu vergi sistemi, işçi sınıfını, emekçi yığınlarını sömürme ve soyma mekanizmasının önemli bir çarkıdır. Dolaysız vergilerin yanında bir de dolaylı vergiler vardır ki, bunlar çeşitli mal ve hizmetlerin fiyatlarına yansır ve en başta geniş tüketici yığınını oluşturan emekçilerin cebinden çıkar. Özellikle son bir yıl içinde, gerici-faşist karması hükümetin yaptığı yüksek zamlar da bu sonuçları doğurmuştur. Durum böyleyken, hükümet «Vergi yasalarında değişiklik» tasarısıyla 60 milyar liralık yeni bir vergi yükü getirmeyi amaçlıyor. Tasarıya bakılırsa, bu yeni vergi yükünün büyük bir bölümü yine emekçilerin omuzlarına yükleniyor. Böyle bir duruma emekçilerden sert tepki geleceğini bilen Demireller, Türkeşler ise, sosyal demagojiyle halkın tepkisini kendi politik çıkarları doğrultusunda sömürmeye yelteniyorlar. Bu gerici-faşist çevreler «eski hamam, eski tas» sömürü ve talan düzeninin sürmesini, ancak suyun başında kendilerinin olmasını istiyorlar.

Evet! Vergi yasaları değiştirilmelidir, adaletsiz vergi sistemine son verilmelidir. Ama bu ancak emperyalizme, işbirlikçi, tekelci burjuvaziye karşı bütün ulusal, demokratik güçlerin savaş birliğiyle, köklü bir reformla olur. Bunu TKP, «Eylem Programında» açıkça gösteriyor. *«Ağırlık dolaylı vergilerden, dolaysız vergilere kaydırılmalıdır. Gelire oranla vergiler progresif olarak artmalı, az veya orta gelirler için vergi oranı indirilmelidir. İşçilerin, küçük ve orta memurların, köy emekçilerinin, orta halli kent katmanlarının vergi dışında tutulan gelir payı yükseltilmelidir. Zanaatkârlardan, küçük esnaftan ağır vergiler alınmamalıdır.»*

Gurbette savaş

Kapitalist Avrupa'da işsizlik azalmıyor, artıyor. Bunalım derinleştikçe tekelci burjuvazi yükü işçi sınıfına, öncelikle yabancı işçilere yüklemeye devam ediyor. Yabancı işçilerin uğradığı haksızlıklar ve eşitsizlik süregidiyor. Çalışma, yaşam koşulları sürekli kötüleşiyor.

Mayıs ayının ilk haftalarında, başbakan F. Almanya'ya gitti. Ama orada çalışan işçilerin sorunları ile ilgilenmek için değil. En başta emperyalist tekellerden, NATO generallerinden yeni silâhlar istemek için. Oysa işçilerimiz silâh değil, iş istiyorlar, demokratik haklar, eşitlik istiyorlar. «Silâhlanmaya son!» diyorlar. Haklarını elde etmek için örgütlü savaşmaktan başka yol olmadığını görüyorlar. Mart ayının sonunda Essen'de Federal Almanya İşçi Dernekleri Federasyonu-FİDEF, bin delege ve konuğun katıldığı 2. Kurultayını yaptı. Yeni yönetim kurulu seçildi. Bir dizi önemli kararlar alındı. Yeni dernekler FİDEF'e katıldı. FİDEF bugün F. Almanya'da işçilerimizin en yığınsal birlik ve savaşım örgütüdür. Kurultayda, yurdumuzda faşist tehlikeye karşı, işçi sınıfının, tüm ulusal demokratik güçlerin eylem birliğinin zorunluğu vurgulandı. Anti-emperyalist kararlar alındı. Eğitim ve emeklilik sorununun kesin çözümlenmesi, birlik sendikaları ile bağların güçlendirilmesi, MHP ve Ülkü Ocakları gibi tüm faşist örgütlerin dağıtılması, 141—142'inci maddelerin, TKP'ye konan yasağın kaldırılması için aktif bir eylem yürütmek, FİDEF'in aldığı kararlar arasındadır.

Yurtdışında çalışan Türkiyeli işçilerin en bilinçli, öncü kesimi işçi sınıfının Marksçı-Leninci partisi, TKP'de birleşiyor. Yurt dışındaki parti örgütleri, işçilerimizin savaşımını örgütlemek, Türkiye işçi sınıfının savaşlarıyla daha sıkı bağlarla bağlamak için çalışıyorlar. TKP, işçilerimizin ekonomik ve politik istemleri için, o ülkelerin kardeş komünist partileriyle elele, ardıcıl bir savaşım yürütüyor. İşçilerimiz, 1 Mayıs'da Batı Avrupa ülkelerinde diğer uluslardan işçilerle birlikte yürüdüler. *«Yaşasın işçi sınıfının birliği!», «Herkese iş!», «NATO'dan çıkılsın!», «Emperyalizme kölelik anlaşmaları yırtılsın!», «TKP'ye özgürlük!», «Anayurdumuzda iş istiyoruz!»* belgilerini haykırdılar. Proletarya enternasyonalizmini böylesi eylemlerle yaşama geçirdiler. Yurt dışındaki işçiler, proletarya enternasyonalizminin bu canlı örneklerini Türkiye işçi sınıfının savaşına aktarıyorlar.

> *TKP, bankaların, yerli yabancı tekellerin orta katmanları sömürmesine, ezmesine karşı savaşır ve bu tabakaların ekonomik, politik, sosyal isteklerini, çıkarlarını savunur.*
>
> *(TKP programından)*

MİLİTANLARDAN

Büyük miting

1 Mayıs sabahının erken saatlerinde İstanbul'da işçiler, emekçiler dört bir yandan sel gibi akarak semt semt birikmeye başladılar. DİSK'e bağlı sendikalar, Türk-İş'li, sendikasız işçiler, flamalar, pankartları, kızıl bayraklarıyla dalga dalga Taksim'e, 1 Mayıs alanına aktılar. Benim içinde bulunduğum yürüyüş kolu, Maden-İş Sendikasına bağlı işçiler alanda en büyük ve disiplinli grup olarak göze çarpıyordu.

Köy emekçileri 1 Mayıs'ta işçi sınıfıyla bağlaşmanın en güzel örneğini veriyorlardı. Trakya'dan Hakkâri'ye dek, köylüler 1 Mayıs alanında işçi sınıfının savaş sıralarında örgütlü olarak temsil ediliyorlardı.

İşçi sınıfının yanında savaşan öğretmenler, «*Evlât acısına son!*» diyen ilerici kadınlar, analar, «*Yolumuz işçi sınıfının savaş yoludur!*» diyen gençler, teknik elemanların, memurların, sanatçıların, yazarların örgütleri alanı dolduruyorlardı. Alan kızıl bir gelincik tarlası havasına bürünmüştü. TKP MK Genel Sekreteri Bilen Yoldaş'ın 1 Mayıs konuşması çoğaltılarak dağıtılmış, elden ele dolaşıyordu. Saat 15.30'da artık alan dolmuştu. DİSK Genel Başkanı A. Baştürk'ün konuşmasından önce bir anda alanın dört bir yanında «*TKP'ye özgürlük!*» ve «*Atılım bizimle!*» flamaları açıldı. Alan bu belgilerle inledi. İşçi sınıfının, emekçi yığınların derin özlemi böylece dile geliyordu. Çevremde herkes engin bir coşku içindeydi. Yüzbinler, «*Faşizme geçit yok!*», «*MHP kapatılsın!*» «*NATO'ya hayır!*» «*Yaşasın işçi – köylü bağlaşıklığı!*», «*Yaşasın Türk ve Kürt halkının savaş birliği!*» belgilerini hep bir ağızdan haykırıyorlardı. 1 Mayıs'tan hepimiz faşist tehlikeye, emperyalizme karşı savaşta daha da bilenmiş olarak çıktık.

İstanbul'dan genç bir işçi

Bölgemizde barış-güvenlik! Komşularımızla, sosyalist ülkelerle dostluk ve işbirliği!

Sovyetler Birliğiyle dostluk ve saldırmazlık anlaşması imzalansın!

Emperyalist tekellerin, para fonlarının sömürüsüne ve dayatmalarına karşı, ekonomik bağımsızlık için savaş!

TKP MK'nin 1 Mayıs belgilerinden

1 Mayıs'a doğru

Ege'nin İzmir, Aydın, Manisa, Balıkesir, Denizli, Muğla, Uşak illerine bağlı çeşitli ilçelerin yüzlerce köyünde, köy emekçileri en yakın dostları, can kardeşleri işçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve savaş günü 1 Mayıs'a katılmak için var güçleriyle hazırlanıyorlar. Flamalar, pankartlar yazılıyor, dağ-taş, köy yolları 1 Mayıs belgileriyle donatılıyor. İstanbul'da 1 Mayıs alanında biz köy emekçileri de işçi sınıfının yanıbaşında örgütlü olarak yer alıyoruz. Bu eylemimiz işçi-köylü bağlaşıklığı yolunda bir kilometre taşıdır. 1 Mayıs'da işçi sınıfıyla omuz omuza!

Ege'den genç bir köylü

Bölücülüğe hayır!

Bremen Klöckner Hütte fabrikasında faşist bozkurtların ve öteki gerici grupların işçi temsilciliği seçimlerinde oynadıkları oyunlar boşa çıkarıldı. Yapılan seçimlerde patronun öne sürdüğü Doğan Yiğit grubu 6.000 kişilik fabrikada ancak 82 oy alabildi. Alman Komünist Partisi üyesi, özverili, bilinçli işçi arkadaşımız Röpke'nin önderliğindeki sendika listesi 2.721 oy alarak ezici çoğunluğu kazandı. Seçimler şunu bir kez daha gösterdi ki, Türkiye'li işçiler eski-yeni Hitlercilerin, şövenistlerin provokasyonlarına gelmiyor. Kabo anti-komünizm ile, bölücü burjuva milliyetçiliğiyle yola çıkan tüm grupçuklar yerli ve yabancı işçilerin birliğini bozamıyor. Sendika üyesi olan ve olmayan, partili, partisiz, sosyal demokrat, komünist, değişik görüş ve inançlardan işçiler işçi sınıfının birliğini Klöckner Hütte'de korudular. Bu birliğin korunmasında belirleyici rolü yerli ve yabancı işçilerin gerçek savaş dostu komünist yoldaşlar oynadı. Türkiye'li işçiler de komünist Röpke ve 17 arkadaşını seçtiler. TKP'li işçiler ve sempatizanları bu listeyi var-gücüyle destekledi. Seçimlerden sonra işyeri toplantısında konuşan bir Alman işçisi, Türkiye'li işçilerin seçimlerde bilinçli olarak oy verdiklerini, seçim sonuçlarının tüm fabrikada sevinçle karşılandığını söyledi. Tekelci kapitalistlere, sömürüye karşı işçilerin birliği, ortak sınıf çıkarları için verilen savaşımla her geçen gün güçleniyor.

Bremen Klöckner Hütte'de çalışan bir işçi

Sömürüye karşı

Çalıştığımız yer adeta güneş görmeyen bir hücreye benziyor. Küçük sarı camlarla kaplanmış pencereleri, sarı lâmbaları ile 8 saat çalışanları mesai bitiminde soluk bir renkle salıveriyor. Boğuyor işçileri boya ve asit kokusu. Havalandırma tertibatı devamlı bozuk. Sık sık asit patlamaları oluyor. Hiçbir önlem alınmadığı gibi suç de bizim üzerimize atılıyor. Çoğumuzun elleri yanık içinde. İşçiler tek tek şikâyetlerle bu olayların önüne geçilemediğini artık görüyor. Ancak birlikte hareket edersek, örgütlenirsek haklarımızı alabiliriz bilinci gelişiyor. İşçilerin çalışma koşullarının iyileştirilmesi için direnişi komünistler örgütlüyor, bireysel çıkışları örgütlü savaşıma dönüştürmek için çalışıyorlar.

Münih – Siemens'den bir işçi

Faşist zorbalık

(2. sayfadan devam)

yasal haklar sağlanmasını istiyor.» Bu «bölücülüktür» diyorlar.

Hem kel, hem fodul, hem suçlu, hem güçlü işte buna derler. Anayasayı en başta Bayarlar, Demireller, Türkeşler çiğnediler, çiğniyorlar. Anadolu topraklarını, Türk ordusunu, devlet sırlarını Amerikalılara, NATO'lara verenler bu gerici egemen çevrelerdir. Faşizme tırmananlar ve onlara yardım edenlerdir. Memetçikleri Kore'lerde kırdıranlardır. Kıbrıs'a dalan, Yeşilada'yı bölenlerdir. Faşist komandoları halkın üzerine sürenlerdir. Sıkıyönetimleri uygulıyanlardır.

Bugün Doğu illerinde edimsel, somut biçimiyle valiler sıkıyönetim uyguluyorlar. Kürt halkına karşı yeni bir kırım hazırlığı var. Bu canavarlık karşısında, eli kanlı Demirellerin, Türkeşlerin onlarla elele veren Maocuların karşısında hiç bir yurtsever, hiç bir namuslu kişi eli bağlı duramaz. Kürt beyleri, her zamanki gibi, gericiliğin eline oynuyor. Kürt halkının can düşmanı olanlar birleşiyor. Bazı yolunu şaşırmış, sözde «aydın» geçinen kimseler: «Özgürlük» diyor, ama faşist saldırıları bırakıp ilericilere sataşıyor.

Faşist zorbalar Doğu illerinde, Kürdistan'da ateşle oynuyor. Yurttaşı yurttaşa kırdırmak girişimlerini bu bölgeye aktarmak çabasındadırlar. Buna karşı bütün demokratik güçler uyanık olmalıdır. İlerici güçlerin birliği sağlanmalıdır. Komünist Partisi, komünistler, emperyalistlerin, faşistlerin kanlı provokasyonlarına karşı yığınları uyarmak, onları örgütlemek savaşımını daha da güçlendireceklerdir. Faşist zorbalığa geçit verilmeyecektir.

Gençlik

Gençliğin ulusal forumu

15–17 Mayıs 1978 günleri İlerici Gençler Derneği'nin 1. Kongresi oldu. Kongre gençlik hareketimizin ulaştığı bilinç, örgüt ve eylem düzeyini sergiledi. Gençlerimizin işçi sınıfının öncülüğünde, anti-emperyalist, anti-faşist amaçlar için savaş yolundan yürüdüğünü gösterdi. İşçi, emekçi ve öğrenci gençliğin yığın örgütü İGD, gençliğe iş, meslek eğitimi, can güvenliği ve öğrenim özgürlüğü için savaşıyor. Bu amaca ulaşmak için savaş yolunun emperyalizme, NATO'lara, silâhlanmaya, faşist tehlikeye karşı direniş alanlarından geçtiğini, bu forum bir kez daha vurguladı.

İlerici gençlik-İGD, anti-emperyalist, anti-faşist gençlik hareketinin, bütün ulusal demokratik güçlerin eylem birliğini sağlama savaşına ardıcıl bir biçimde katılıyor. Onun önünde bugün, bütün anti-emperyalist, anti-faşist, demokratik gençlik örgütlerini, akımlarını bir savaş platformunda birleştirmek görevi duruyor. Bu ulusal çapta çözüm bekliyen bir sorundur. İGD bunun savaşını veriyor. Gençlik hareketi bu aşamaya, bu örgütlü düzeye çetin savaşlarla geldi. İşbirlikçi büyük burjuvazinin cinayetlerine, 12 Mart sıkıyönetim terörüne, faşist komandoların, Maocu bozkurtların saldırılarına nice gençlerimiz kurban gitti. İlerici gençlik, gerici-faşist hükümetlerin engellerini yene yene, sağlı, «sol»lu saldırılara göğüs gere gere, yiğitçe dövüşerek bu günlere geldi. Emperyalist bağımlılığa, faşist tırmanışa karşı savaş alanlarından geçti. 1 Mayıs'larda, MESS patronlarına karşı Maden-İş'in grevleriyle dayanışmada değerli deneyimler edindi. İGD bugün, uluslararası demokratik gençlik örgütleriyle birlik ve dayanışmasını pekiştiriyor. XI. Dünya Gençlik Havana Festivali hazırlıklarına aktif katılıyor. Ulusal plânda olduğu gibi, dünya gençlik hareketi içinde de saygınlık kazanıyor.

«Yolumuz işçi sınıfının yoludur» diyen gençliğin bu başarıları yalnız işbirlikçi büyük burjuvaziyi değil, kendilerine sosyalist diyen bazı çevreleri de korkuttu. Bunlar, gençlik hareketindeki bu güçlü atılımı desteklemek yerine, ayrı ayrı gençlik örgütleri kurma, bölücülük yapma yoluna gittiler. Ama gerçek yatağını bulan gençlik hareketinin bu yoldan coşkun bir sel gibi akışını hiçbir engel durduramaz.

İGD'nin 1. Kongresi gençliğimizin savaş yolunda, ona yeni bir güç kaynağı oluyor. Ama, yeni görevler, yeni sorumluluklar da getiriyor. İlerici gençliğin emperyalizme, işbirlikçi burjuvaziye, faşist tırmanışa, Maoculara karşı savaşta şimdiye kadarki başarıları, onun işçi sınıfıyla kopmaz bağlarla bağlı olması, gelecekteki yeni başarıların da güvencesidir.

Öğretmenlerin büyük forumu eşiğinde

Geçtiğimiz aylarda bazı demokratik yığın örgütlerinin Genel Kurulları yapıldı. Hemen hemen hepsinde somut sorunlar ortaya kondu. Bu sorunların çözümü için çoğu kez anti-emperyalist, anti-faşist eylem birliğinin zorunluğu üzerinde görüş birliği oluştu. Teknik elemanların örgütünde bu süreç daha somut oldu.

Öğretmenlerin yığın örgütü TÖB-DER de kongreye hazırlanıyor. Öğretmenler baştan beri işçi sınıfının, emekçi halkımızın yanında olmayı, emperyalizme, faşizme ve her tür gericiliğe karşı savaşım vermeyi temel görevleri arasında saymışlardır. Bu yüzden faşist, gerici saldırılara yoğun biçimde uğramış, yalnız MC döneminde 28 kurban vermiş, on bini aşkın öğretmen sürülmüş, bombalanan şube lokalleriyle faşistlerin boy hedefi olmuştur, olmaya devam ediyor. Kongreye bu koşullar içinde gidiliyor. Bu büyük forumda öğretmenlerin tartışacağı çok önemli sorunlar var: Öğretmenler, toplumun, eğitim ve öğretimin demokratikleştirilmesinin ardıcıl savunucusudur. Bunun için devlet aygıtındaki ve eğitim kurumlarındaki faşistlerin kesinlikle temizlenmesini, MHP ve Ülkü Ocaklarının kapatılmasını, hükümetin bu yolda daha kararlı bir politika izlemesini, can güvenliği ve öğretim özgürlüğünün tam sağlanmasını, eğitim programlarının, kadrolarının demokratlaştırılması, danıştay kararlarının yerine getirilmesi, sorumluların cezalandırılmasını kesinlikle istiyor, bunun için savaşıyorlar. Ekonomik istemlerinin karşılanması, günün koşullarına uygun bir yaşam düzeyi sağlanması için savaşıyorlar. Elbette bu sorunların çözümünü sağlamada grevli, toplu sözleşmeli sendikal hakları almak başta geliyor.

Sonra öğretmenlerin anti-faşist, anti-emperyalist eylem birliğinin örneklerini verdikleri 20 Mart «Faşizme ihtar!» genel grevi, «NATO'ya hayır!» ve 1 Mayıs mitingi nedeniyle açılan soruşturma ve kovuşturmalara karşı savaşımı örgütlemek sorunu var. Öğretmenlerin eylem ve örgüt birliğini sağlamak ve güçlendirmek güncel sorundur. Bunun için de, TÖB-DER içinde bazı yöneticilerin bölücü ve anti-komünist tutumlarına son vermek önem taşıyor. Bu, geniş öğretmen yığınlarının eğilimine tamamen uygun bir istemdir.

Komünist, sosyalist, yurtsever öğretmenler için anti-faşist, anti-emperyalist bir platformda birleşmek, böylece, farklı politik eğilimleri olan ilerici gruplar arasında eylem birliği oluşturmak olanakları vardır. Komünistler, ilerici öğretmenlerin yönetime gelmeleri için vargüçleriyle çalışıyorlar.

Savaş birliği

Doğu illerinde, Kürdistan'daki son provokasyonları emperyalistler, işbirlikçi burjuvazi, CIA, MİT, Maocular, Türkeşçi, MHP'li, Ülkü Ocaklı faşistler, kimi Kürt gerici çevreleri birlikte tezgâhlıyor. Emperyalistler ve desteklediği provokasyon yuvaları ulusal ayrılıkları körüklüyor, mezhep farklılıklarını kışkırtıyor. Bu kışkırtıcılığın amacı açıktır: Kürt halkının savaşını, Türkiye işçi sınıfının gün geçtikçe dev adımlarla gelişen savaşımından koparmak! Türk ve Kürt emekçilerini karşı karşıya getirmek! İki halkın savaş alanlarında örülen birliğini baltalamak! Anti-emperyalist, anti-faşist çıkışları zayıflatmak . . . Böylece tırmanan faşizme yol açmak, ortam hazırlamak!

Doğu illerinde, Maocu ajanların, Türkeşçi faşistlerin cirit atmaları bu nedenledir. 1 Mayıs'ta «Yaşasın Türk ve Kürt halkının savaş birliği!» belgisini bölücülükle karalamaya yeltenen burjuvazinin, gericiliğin bölücü, kışkırtıcı saldırıları bu nedenledir . . .

Faşist tırmanışa yol açmak için, Türkeşlerin, Demirellerin son provokasyonları, valilerin ordu birliklerini sıkıyönetim biçiminde kullanmalarıyla daha da tehlikeli boyutlara ulaşıyor. Bugün doğu illerinde Kürt halkının hak eşitliği ve özgürlükleri için verdiği savaş yeniden kana boğulmak isteniyor. Bunlar emperyalizmin, burjuvazinin kanlı, karanlık plânlarının sezilen, görülen adımlarıdır.

Böylesi bir ortamda iki halkın savaş birliğini tanımamak, ayrılıkçı bir yol izlemek, Türkiye işçi sınıfıyla örgütlü, dayanışma, eylem ve savaş birliği yürütmemek, gericiliğin, emperyalistlerin işine yarar. Kürt beyleri, burjuva ve küçük burjuva Kürt milliyetçileri, Kürt halkının ulusal ezgiye karşı, özgürlük ve eşit haklar için savaşımını sömürmek, onu serüvenlere sürmek istiyor.

Kürt halkı üzerindeki baskı zincirlerini kıracak, emperyalizmin, faşizmin, gericiliğin bu kırım plânlarını boşa çıkaracak güç, savaş birliğidir. Bunu sağlayacak yol, TKP'nin savaş yoludur.

Kürt halkı üzerindeki ulusal ezgiye son! Ordu ve jandarma birliklerinin baskı, soygun ve zorbalıklarına son! Kürt halkına demokratik hak eşitliği! sağlamak, günün belgisidir. Bu uğurda savaş!

PARTİ YAŞAMI

Üye adaylığı

TKP, işçi sınıfının, halkımızın savaşlarını örgütlüyor. Bu savaşlarda yeni yeni deneyler kazanıyor, kadrosu çelikleşiyor. 1 Mayıs komünistler için böylesi bir savaş okulu olmuştur.

TKP çetin sınıf savaşları içinde yığınsallaşmaya doğru adımlar artıyor. İşçi sınıfından, diğer emekçi katmanlardan yeni yeni, genç savaş erleri TKP sıralarına katılıyor. Bu çok olumlu sürecin getirdiği bazı sorunlar, görevler de vardır. Değişik politik-ideolojik akımların etkisinden kopmuş, ama henüz onların izlerini taşıyan ögeleri, Komünist Partisi'nin savaş potasında bu olumsuz izlerden arındırmak. Değişik koşullarda savaşan, sınıfsal yapıları değişik olan parti örgütleri arasındaki deneyim ve yetişmişlik düzeyindeki farklılıkları gidermek. Partinin Leninci politik-ideolojik ve örgütsel birliğini daha da güçlendirmek.

Bu sorunların çözümünda, partiye üye almak işlemi başlı başına bir önem taşıyor. TKP'nin tüzüğü, partiye üye olacak kimseyi iyi tanımayı şart koşar. Partimizin çevresindeki sempatizan halkalarından, özellikle sınıf savaşlarında pişen, sınanan aktif işçiler partiye alınmalıdır. Parti örgütü aldığı kimse için sorumluluk taşır. Ayrıca tüzükte partiye ancak tek tek üye alınabileceği önemle belirtiliyor. Bu, değişik burjuva ve küçük burjuva ideolojilerin egemen olduğu parti ve gruplardan gelen sempatizanlar için daha da önem taşır. Kuşkusuz en başta partiye polis ajanlarının, provokatörlerin, sınıf düşmanının, her soydan ve boydan oportünistlerin sızmasına karşı uyanık olmak, gözleri dört açmak gerek.

TKP tüzüğünde, birçok kardeş komünist partisinde olduğu gibi, aday üyelik süresi ön görülüyor. Bu rasgele konmuş bir madde değildir. Lenin, özellikle parti yapısı ve üyelerin düzeyi bakımından «adaylık süresinin boş bir formalite değil, gerçekten çok ciddi bir sınav süresi olması» gereğini önemle belirtir. Aday üye, bu süre içinde parti örgütünün verdiği görevleri, işleri yapar, bağlı olduğu örgütün toplantılarına gider, partinin program ve tüzüğünü iyice öğrenir. Parti politikasını izler ve uygular. Ancak bu süreyi geçirdikten, sınandıktan sonra parti üyeliğine geçer. Adaylık süresi, hem aday üyenin komünist formasyona ulaşması bakımından, hem de partinin güvenliği açısından zorunludur. Küçük burjuvaziden gelen, veya Marksizm-Leninizme yabancı akımların, böylesi grupların etkisinde kalmış aday üyelerin süzgeçten geçirilmesi, yetiştirilmesi, eğitilmesi, kontrol edilmesi üzerinde önemle durulması gereken bir sorundur. Bu konuda parti temel örgütleri, özellikle temel örgüt sekreterleri büyük bir sorumluluk taşıyor.

YKP'nin 10. Kongresi

Yunanistan Komünist Partisi'nin 15–20 Mayıs tarihleri arasında 10. Kongresi yapıldı. Türkiye Komünist Partisi, Yunanistan Komünist Partisi'nin bu kongresini en içten başarı dilekleriyle selâmladı. Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi Genel Sekreteri Bilen Yoldaş, YKP MK. 1. Sekreteri Florakis Yoldaş'a gönderdiği kutlama mesajında şöyle diyor: «*TKP ile YKP arasındaki tarihsel, köklü bağlar ortak düşman emperyalizme, NATO'lara karşı, iki komşu ülkenin işçi sınıfının, halklarının savaş birliğinden kaynaklanıyor. Yüce Lenin'in partisi SBKP ile yakın dostluk ve proletarya enternasyonalizmi ilkelerine, bu yıkılmaz temele dayanıyor.*»

Öte yandan, Yunanistan Komünist Partisi'nin 10. Kongresine katılan TKP temsilcisi, Yunan komünistlerine Türkiye Komünist Partisi'nin, bütün Türkiye'li komünistlerin en candan, ateşli selâmlarını iletti. YKP'nin Kongresinin sınıf savaşlarının, emperyalizme karşı ulusal kurtuluş hareketlerinin, sosyalizm kuruculuğunun yeni yeni boyutlar aldığı bir dönemde yapıldığını belirtti. TKP temsilcisi konuşmasında özetle şu noktaları vurguladı: «*Halkımız, iki ülke kapı komşudur. İki ülkenin işçi sınıfı ve halkları arasında her zaman yakınlık, iyi komşuluk, dostluk duyguları egemen olmuştur. Emperyalistler, egemen sınıflar, işbirlikçi burjuvazi, faşistler bu dostluğu, yakınlığı baltalamak, iki halkı birbirine düşürmek için öteden beri herşeyi kullanıyorlar. Türkiye ve Yunanistan komünistleri, partilerimiz her zaman bu düşmanlık, şövenizm saldırılarına karşı savaşmışlardır, savaşıyorlar. İki parti arasında kopmaz komünist kardeşlik bağları böylesine savaşlarda kurulmuştur. Partilerimizin, eski yoldaşlarımızın bu alanda sürdürdükleri savaş gelenekleri vardır. Leninci savaş ilkelerini birlikte savunmuşlardır, savunuyorlar . . . Her iki ülkede emperyalizme bağlı çevrelerin ulusal çıkarlara aykırı tutumu bölgemizde, özellikle Ege'de barışı ve güvenliği baltalıyor. Bu ortak tehlikeye karşı savaş, her iki partinin vazgeçilmez görevidir.*»

TKP temsilcisi konuşmasını, «*Yaşasın Marksçı-Leninci Yunanistan Komünist Partisi! Yaşasın TKP ile YKP arasındaki kopmaz enternasyonalist savaş bağları! Yaşasın Leninizm!*» sözleriyle bitirmiştir.

Kısa... kısa...

● 15 Mayıs 1978'de TKP MK bütün Türkiye komünistleri adına İGD'nin 1. Kongresi'ne bir selâmlama mesajı göndermiştir. Mesajda, işçi, emekçi ve öğrenci gençliğin yığınsal örgütü İlerici Gençler Derneği'nin gençliğin anti-faşist, anti-emperyalist amaçlar uğrundaki savaşımda eylem birliğini sağlamak için çalıştığı, iş, can güvenliği, demokratik eğitim için gençlik yığınlarının savaşlarını örgütlediği, demokrasi, ulusal bağımsızlık, toplumsal ilerleme ve sosyalizm için işçi sınıfının öncülüğünde özveriyle döğüştüğü belirtiliyor.

● TKP MK, 26 Mayıs 1978'de, İlerici Kadınlar Derneği'nin 2. Kongresini bir mesajla kutladı. Sömürü düzeninde, burjuva toplumunda kadınların, özellikle işçi, emekçi kadınların yaşamının iki kat bir ezgi altında sürdüğü belirtilen mesajda daha sonra, İKD'nin bu dayanılmaz düzene karşı savaşımı üzerinde duruluyor, toplumun her alanında eşit haklar için, faşizme karşı, emperyalizme karşı, nötron bombasına ölüm harmanlarına karşı, demokratik ve sosyal haklar için, barış için, işçi sınıfının yanında savaştığı vurgulanıyor. İKD'nin bu savaşımında Kongrenin yeni bir aşama oluşturacağı belirtiliyor.

● TKP MK, 25 Mayıs'ta, Kıbrıs Emekçi Halkının İlerici Partisi-AKEL'in XIV. Kongresi'ne bütün Türkiye komünistleri, Türkiye emekçileri adına bir kutlama mesajı gönderdi. Bu mesajda, ağır koşullarda Kıbrıs halkının yürüttüğü haklı savaşı TKP'nin baştan beri savunageldiği belirtilerek şöyle deniyor:

«*Ada'dan bütün yabancı askersel birlikler çekilmeli, yabancı üsler kaldırılmalıdır. Sovyetler Birliği, öteki sosyalist ülkelerin, dünya barışsever güçlerinin önerisi, Birleşmiş Milletlerin kararları gerçekleşmelidir . . . Ancak böylesi bir yoldan ve demokratik hakları sağlamakla Ada'daki iki toplum kardeşçe yanyana yaşayabilir . . . Ada, bölgemizde barışın bir kalesi olabilir.*»

● Almanya Sosyalist Birlik Partisi Merkez Komitesi, 15–19 Mayıs arasında, Demokratik Alman Cumhuriyeti'nde Karl-Marks-Stadt kentinde Karl Marks'ın 160. doğum yıldönümünü anmak için uluslararası bir seminer düzenledi. Seminere TKP Merkez Komitesi Politik Büro üyesi A. Saydan yoldaşın başkanlığında bir TKP delegasyonu katıldı. TKP delegasyonu, seminerde, «Karl Marks ve Türkiye işçi hareketinin bazı Sorunları» konulu bir konuşma yaptı.